

DEBATT

**DESEMBER
1982.**

KLASSEKAMPEN

BILAG

OPROP!

Jeg har fått overdratt oppgaven å sikre Norges land mot angrep fra Vestmaktens side. Den norske regjering har avslått flere tilbud om samarbeide. Det norske folk må nu selv bestemme over sitt fedrelands skjebne.

Blir opropet etterkommet, som det med stor forståelse blev gjort av det danske folk som befant sig i samme situasjon, vil Norges land bli apart for krigens redeler.

Blir det ydet motstand, og tilbakevises hånden som rekkes frem i vennskapelig hensikt, ser jeg mig tvunget til å gå frem med de skarpeste og hensynløseste midler for å bryte motstanden.

For krigaretten kommer den som understøtter den av den flyktede forhenværende regjering utstedte mobiliseringsordre eller utsprer falske rykter!

Skutt blir enhver sivil person som blir påtruffet med våpen i hånd!

Skutt blir den som ødelegger anlegg som tjener trafikken og etterretningsvesenet eller kommunale innretninger!

Skutt blir den som anvender krigsmidler som står i strid med folkeretten (dum-dum).

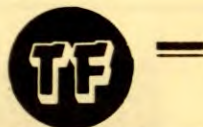
Den i mange kamper seirrike tyske hær, det store og mektige flyvevåpen og krigsmarinen inntar for at dette mitt oprop vil bli gjennomført.

Den tyske sverstkommanderende
von FALKENHORST
General der Infanterie.

BILAG

BEREDSKAPSDISKUSJONEN

Klassekampen-arbeidet må prioriteres høyere!

PU gir sin fulle tilslutning til den uttalelsen om arbeidet med Klassekampen som ble vedtatt på konferansen for KK-ansvarlige i distriktsstyrene i oktober.

På grunn av den alvorlige økonomiske situasjonen og fordi vi har et stort behov for å bedre AKP(m-l)s propaganda- og agitasjonsarbeid, er det nødvendig at hele partiet diskuterer hvordan vi skal få til en høyere prioritering av avisas plass i partiarbeidet. Å fortsette i samme spor som nå truer avisas eksistens.

Den planlagte vinterkampanjen er det førte nødvendige skrittet for å kunne nå den målsettinga som er stilt. Men skal vi oppnå varige resultater, må vi første halvår også sikre et gjennombrudd for det faste KK-arbeidet. Vi må sikre at det stående KK-direktivet i praksis blir satt ut i livet. Det er dette som avgjør avisas framtid.

PU pålegger også SKAU å ta initiativ til å organisere en økonomisk støttebevegelse for Klassekampen i pakt med det forslaget Georg [redacted] har lagt fram

(Vi viser ellers til spesialbilaget om Klassekampen-arbeidet.)

FAGLIG PLAN

Innretting på arbeiderklassen og det faglige arbeidet er en av de prioriterte oppgavene i langtidsplanen fram til 1984. Vi har nå kommet igjennom den første fasa av denne oppgava, den obligatoriske partidiskusjonen om innrettinga på arbeiderklassen som er gjennomført i løpet av høsten og vinteren. I løpet av den samme perioden har vi også vært gjennom en stor politisk bevegelse i fagbevegelsen, landsmøtene høsten 82. 10 fagforbund som representerer 430.000 medlemmer har avholdt landsmøter i løpet av høsten. I samme perioden har vi også hatt kampene rundt statsbudsjettet som bl.a. utløste streiken fra Skoleaksjonen-82 med ca. 800.000 og LO-streiken med ca. 650.000 - 700.000 deltakere.

I tillegg har den økonomiske krisa djupna, tallet på arbeidsløse er stigende, og stadig flere blir permittert eller sagt opp. Uten å gi en detaljert oppsummering her, kan vi slå fast at partiet har markert seg bra i de eksterne kampene som har vært. Vi sto fram som den konsekvente opposisjonen i fagbevegelsen under landsmøtene, og påførte DNA endel merkbare nederlag. Det er ingen hemmelighet at partiet har vært drivende i streiken til Skoleaksjon-82, og vi mener også at vi hadde en riktig taktikk overfor LO-streiken mot statsbudsjettet. Nøkernt sett er vi svakest når det gjelder å reise kamp mot virkningene av krisa på arbeidsplassene, både sentralt og lokalt er det en tendens til at tempoet i krisa overrasker oss, og på flere viktige områder mangler vi politikk for åssen vi skal kjempe. Situasjonen kan karakteriseres slik: I stadig større grad evner vi å trekke et skille mellom forskjellige reformistiske »løsninger» på åssen en skal sloss mot krisa, og vårt grunnleggende syn at så

lenge kapitalismen består er det umulig for arbeiderklassen å oppnå varige endringer innafor rammene til det kapitalistiske systemet. Vårt problem oppstår når det gjelder å utvikle en politikk for de enkelte konkrete tilfellene. Til nå har mye av arbeidet vårt når det gjelder å sloss mot oppsigelser og permitteringer karakteren av brannslukking. Dersom vi skal komme videre på dette området må vi gjøre to ting.

1. Partiet må fortsette å utvikle politiske linjer på de forskjellige områdene etter mønster av metoden som ble brukt overfor verksted-industripolitikken.

2. Partiorganisasjonen må styrke innrettinga på arbeiderklassen utifra retningslinjene som ble presentert i den obligatoriske partidiskusjonen slik at partiets forskjellige ledd blir istand til å ta opp kampen for arbeidsplassene og lønna på en mest mulig virkningsfull måte.

Neste fase i oppgava med å innrette partiets arbeid på arbeiderklassen er 1.halvår 1983.

Plan for 1.halvår 1983:

1.Vinter -83:

Oppsummering av den obligatoriske partidiskusjonen.

2.Vinter -83:

Årsmøtene i fagbevegelsen. FU's årsmøteditiv til DS'ene må tillempes og diskuteres av alle arbeidsplasslag. Denne diskusjonen må ikke settes bort til bare kader med tillitsverv i fagbevegelsen.

3.Vår -83:

Mini-oppgjøret. FU vil komme med vurderinger og linjer i Klassekampen i februar -83.

4.Forsommer -83:

Kurs på Dokka. Tema: »Kampen i fagbevegelsen». Linjer for kampen mot virkningene av krisa. Reformisme eller revolusjon? Er det mulig å vinne

hegemoni for ei kamplinje i fagbevegelsen?

5.Hele perioden:

Løpende oppfølging av nedleggings- og permitteringsaker fra FU sin side.

KAPITALEN-STUDIENE

Den gang beslutninga om å utgi »Kapitalen» ble tatt, var det mange som spurte om dette var en riktig måte å prioritere partiets økonomiske ressurser og politiske krefter på. Nå er det ikke mange som stiller spørsmålstegn ved denne beslutninga. Virkeligheten sjøl har levert en rekke overbevisende argumenter for hvorfor vi som kommunister er nødt til å ta studiet av politisk økonomi alvorlig. I 60-åra og første del av 70-åra, da vår bevegelse ble født og grodde til, var det høykonjunktur og vekstøkonomi. Sjøl om vi alltid har avvist ideen om en krisefri kapitalisme, var dette mer et teoretisk og programmatisk standpunkt enn et spørsmål av umiddelbar betydning for den daglige klassekampen. I dag er det ikke slik. I dag kan ingen hevde at kapitalismen er krisefri. Ulike oppskrifter for hvordan krisa skal løses innafør systemets rammer, florerer. DNA har forlatt sin motkonjunkturpolitikk og går inn for ei innstrammingslinje, som nå følges opp av Høyre i regjeringsposisjon. SV holder fortsatt på motkonjunkturpolitikken, samtidig som de bøyer seg for linja om å stamme inn livreima, bl.a. ved å lansere 6-timersdagen uten full lønnskompensasjon.

Som kommunister er vi nødt til å føre en økonomisk, politisk og teoretisk kamp mot borgerskapet og de ulike variantene av borgerlig krisepolitikk. Skal vi klare det, må vi ha solid grunn under føttene i form av forståelse for politikk og

økonomi. Uten en slik forståelse vil vi ikke klare å korrigere de økonomistiske og reformistiske feila som finnes i partiet i dag, og vi vil ikke klare å utvikle en helhetlig krisepolitikk som trekker massene til venstre, som øker den sosialistiske bevisstheten - istedet for å skape mismot, privatisering, splittelse og alles kamp mot alle.

Studiet av »Kapitalen» har sjølsagt betydning på en rekke andre områder også. »Kapitalen» avslører de indre motsigelsene i det kapitalistiske systemet. Den lærer oss å gå under de umiddelbare, ytre trekkene ved dette systemet, og forstå de skjulte, underliggende sammenhengene. Den viser det historisk bestemte ved kapitalismen, og dermed også kapitalismens uunngåelige undergang. Når det gjelder krisa, gir Kapitalen oss grunnlaget for å forstå hvorfor ei slik djup krisa som den som nå er under utvikling, måtte komme. Den gir oss grunnlaget for å forstå hvorfor krisa er av en objektiv karakter, ikke resultat av noen »politikk», og heller ikke kan løses med noen form for politikk, men krever en omfattende ødeleggelse av kapital for å kunne »løses». Dette vil skape samfunnstilstander som vår generasjon, oppvokst som vi er i det sosialdemokratiske »velferdssamfunnet» har vanskelig for å forestille oss. Hvilke lærdommer massene vil bli i stand til å trekke av disse tilstandene, avhenger bl.a. av om det finnes ei revolusjonær kraft

som kan drive fram spørsmålet om sosialismen og føre en allsidig kamp mot alle slags borgerlige »kriseløsninger». At vi nå har satt studiet av »Kapitalen» på partiplanen, betyr at vi har tatt mål av oss til å kunne fylle den oppgava.

»Kapitalen» gir oss også et nytt grunnlag å analysere sosialismens utviklingslover og problemer på, særlig gjennom analysa av den grunnleggende motsigelsen mellom vareproduksjonens samfunnsmessige og private karakter. Den gir klarhet i hvorfor Marx snakker om kapitalisme og *kommunisme* ikke kapitalisme og sosialisme, og gir oss et bedre grunnlag for å forstå det motsigelsesfulle overgangssamfunnet som sosialismen er.

Kapitalen er ikke lett tilgjengelig. Som Marx sier, er innholdet slik at det krever at leseren arbeider sjølstendig med stoffet. Krevende, men utfordrende. For alle som ikke vil ha stoffet ferdigtygd og ferdigfordøyd (og da smaker det jo ofte temmelig vammelt!), men som sjøl er villig til å arbeide litt med det, vil det gi en stor tilfredsstillelse å kjempe seg gjennom vanskelighetene og nå fram til en djupere forståelse av dette samfunnet. Det dreier seg ikke om å lære ferdige definisjoner og læresetninger, men om å tilegne seg en ny *analysemetode*. Det er sjølsagt helt avgjørende at vi klarer å jobbe kollektivt og organisert med dette, og legger stor vekt på ledelse og oppfølging av studiene på alle plan.

FORLAGET OKTOBER skal gi ut Kapitalen bok 1: Kapitalens produksjonsprosess på norsk. Boka vil komme ut i form av fire del-bind.

Inndelingen vil være slik:

1.del-bind: Forord, kapittel 1-4

2.del-bind: kapittel 5-12

3.del-bind: kapittel 13-20

4.del-bind: kapittel 21-25, merknader, stikkordsregister.

Denne oppdelingen er logisk og bryter ikke på viktige punkter med bokas oppbygging. Den vil gi fire bind i romanstørrelse, framfor en murstein på bortimot 1000 sider.

At Kapitalens bøker på denne måten blir oppdelt er forøvrig ikke noe nytt. Erling Falks gamle norske utgave fra 1930 kom ut i form av en serie del-bind. Ja, faktisk går den ne formen helt tilbake til Marx sjøl. Da den første franske utgave av Kapitalen kom på markedet, under direkte overoppsyn av Marx, skjedde det i form av en serie hefter som kom ut fortløpende. Marx sa i den forbindelse at han håpet at verket slik skulle bli lettere tilgjengelig for arbeiderklassen, »et synspunkt som for meg er viktigere enn alle andre».

Den foreliggende utgivelsen av Kapitalen vil være den første fullstendige utgave av Kapitalens Bok 1 på norsk siden Erling Falk. Erling Falks oversettelse utmerker seg framfor alt gjennom levende gjengivelse til datidas norske riksmål, men har samtidig den svakheten at den er svært »fri» i forhold til originalteksten og dermed nokså utilfredsstillende sett fra et vitenskapelig synspunkt.

Den nåværende oversettelsen, som bygger på den tyske originalteksten, har forsøkt å finne et riktig balansepunkt mellom nødvendigheten av en korrekt gjengivelse, og et godt norsk. I dette arbeidet har oversetterne også støttet seg på andre oversettelser, deriblant Erling Falks utgaven og PAX sin forkortede utgave fra 1970.

Studieutvalget.

STUDIEOPPLEGG FOR KAPITALEN

—til Lagsstudiene våren 1983—

Studiene skal baseres på lesing av 1.del av Forlaget Oktobers utgivelse av Kapitalen bok 1, samt lesing av en særskilt studiebok som kommer ut i tilknytning til Kapitalen.

All erfaring viser at lesingen av Kapitalens første kapitler byr på store vanskeligheter. Samtidig er de viktige fordi de danner grunnlaget for å forstå helheten. Problemet oppstår særlig fordi Marx i begynnelsen bygger på ei rekke teoretiske forutsetninger som ikke straks framgår klart av teksten.

Derfor: Les studieboka godt på forhånd! (særlig punktene 1-15), da studieboka nettopp legger vekt på å innføre i de problemene som erfaringsmessig møter en ved lesingen av Kapitalen.

MØTE 1.

Ifølge Marx er varen en enhet av bruksverdi og verdi. Å forstå varens tosidige karakter (og den tosidige karakteren av det *arbeidet* som skaper varen) er det springende punktet i den politiske økonomien.

- Hva er bruksverdi? Hva er verdi?
- Marx sier at bare abstrakt arbeid skaper verdi, mens det konkret-individuelle

arbeidet skaper bruksverdi. Hva menes med dette?

c)Hva uttrykker verdiloven? Under hvilke historiske forutsetninger gjelder denne loven?

Les: (Utenom studieboka) Kapitalen, kapittel 1, del 1 og 2.

MØTE 2.

De tre første kapitlene i Kapitalen behandler de grunnleggende kategoriene i vareproduksjonen som sådan. Først i kapittel 4 behandler Marx overgangen fra enkelt til kapitalistisk vareproduksjon. (Hvis du vil vite mer om hvordan kapitalen *oppstår*, så kan du lese kapittel 24: Den såkalt opprinnelige akkumulasjonen. I Forlaget Oktobers oversettelse vil den først foreligge i del 4.)

a)Hva kjennetegner det kapitalistiske varebyttet framfor det enkle varebyttet?
b)Hvorfor kan ikke merverdi stamme fra varebyttet på markedet?

c)Hva er forskjellen på arbeidskraft og arbeid? Hvordan bestemmer vi arbeidskraftas verdi? og bruksverdi?

Les: Kapitalen, kapittel 4, alle deler.

Studieutvalget.

1.MAI 1983.

De politiske linjene for partiets arbeid med 1.mai 1983 følger nedenfor. Om behandlinga i partiet, og organisatoriske tiltak utover det som tas opp her, følger i et eget direktiv til distriktsstyra.

I tillegg til det som legges fram her, er også oppsummeringa av 1.mai 1982 (TF for august) grunnlagsmateriale for diskusjonen rundt 1.mai-linja for 1983.

HVA SLAGS PLESS SKAL 1.MAI HA?

Sjøl om vi oppsummerte at klassekamptoga i hovedsak styrka seg siste 1.mai, og at partiet kom styrka ut av 1.mai-arbeidet, så har også 1.mai flere steder fått et snev av »pliktløp» over seg. Spørsmål som: »Er det rett å bruke så mye krefter på 1.mai, er det verdt strevet?» »Er det ikke riktigst å begrense 1.mai-arbeidet til jobbing gjennom fagbevegelsen, har ikke FFF utspilt sin rolle?», dukker opp. Slike ideer var noe av bakgrunnen for at vi sist droppa tog noen steder, eller gikk inn i samarbeidstog som vi ikke skulle gjort. En diskusjon på *hva slags plass* 1.mai skal ha i arbeidet vårt hører derfor med nå.

1.mai-bevegelsen er EN VIKTIG POLITISK KAMP. Det er ikke bare en tradisjon som skal *feires*, men den har betydning for den politiske kampen *i dag*. Spesielt har den betydning i arbeiderklassen, men også i »bevegelsene» (ungdom, kvinne, solidaritet, miljø...). Ja, også de erklærte borgerlige partia viser interesse for 1.mai (har møter osv.). At klassekamplinja og den proletariske internasjonalsmen viser styrke gjennom 1.mai, betyr mye for arbeidsfolk, for frigjøringskampene mot imperialismen, for de som slåss mot ulike former for undertrykking og urett. I en periode med voksende økonomisk krise og økende krigsfare er det viktig at 1.mai blir brukt til å styrke de rette linjene for dagskampen, kampen mot krigen, og for å fremme ideene om sosialismen som alternativ til det kapitalistiske systemet.

Det er også viktig å legge vekt på at 1.mai er den dagen den revolusjonære bevegelsen virkelig har klart å bli en kraftig utfordrer, et alternativ til, sosialdemokrati og revisjonisme. Det er strategisk viktig å holde på og utvikle denne »bastionen».

Vi vil holde på at det er rett å bruke mye krefter på 1.mai.

I INNSPURTEN MELLOM PÅSKE OG 1.MAI SKAL DEN VÆRE HOVEDOPPGAVA TIL PARTIET.

2. DEN POLITISKE SITUASJONEN

Den politiske situasjonen vil bli prega av to ting: at den økonomiske krise vokser, med skjerpangrep på levevilkåra til det arbeidende folket, og økt rivalisering mellom supermaktene med økende krigsfare.

Dette vil bestemme hvilke kampsaker og politiske stridsspørsmål som vil bli sentrale i tida fram mot og på sjølve 1.mai. De vil også få stor innvirkning på den taktiske situasjonen, hvordan de ulike kreftene vil »legge seg i landskapet». At det er valgår, og at Høyre sitter med regjeringmakta, vil sjølsagt også virke inn på den taktiske situasjonen.

VOKSENDE ØKONOMISK KRISE

Sjøl om det kan komme midlertidige konjunkturoppganger i enkelte imperialistiske land, så blir det mer og mer klart at den kapitalistiske økonomien er på vei inn i ei djupere og djupere krise. Nedlegging av arbeidsplasser og økende arbeidsløshet vil bli ei dominerende sak, men angrepa på levestandarden med fortsatt reallønnsnedslag og offentlige innstramningstiltak vil også fortsette.

Høyre-regjeringa vil måtte balansere mellom den linja de sentrale næringslivsorganisasjonene, med Industriforbundet og NAF i spissen, kjører på, og ei sosialdemokratisk linje. DNA vil prøve å framstille seg som

alternativ til den linja Høyre står for, bruke de anledningene som fins for å framheve *forskjeller* mellom seg og Høyre. Sannsynligvis vil DNA i en viss grad lykkes med dette og vinne oppslutning i forhold til Høyre framover vinteren. Dette er et trekk som går igjen over hele Vest-Europa, at opposisjonen vinner oppslutning fordi den delvis klarer å framstille seg som et alternativ.

Hovedsaka ved SV vil være at de står fram som støttespillere til DNA under mottoet: »Enhet mot høyrekreftene», men som vi allerede har sett, vil dette skape en del motsetninger i visse SV-kretser.

Denne situasjonen vil også være taktisk vanskelig for oss, men samtidig en situasjon som gir muligheter. Mye avhenger av om vi klarer å utvikle en revolusjonær »kamp-mot-krisa»-politikk og klarer å få fram at det er *enheten* som er den mest framtrepende mellom det DNA og Høyre står for. Grovt skissert kan vi komme til enten:

- å bli stående på sidelinja med proklamasjoner om sosialismen,
- å bli haleheng til DNAs reformisme (bare litt mer »radikal»),

eller vi kan bli en spydspiss og viktig kraft i en voksende *forsvars-kamp* mot at krisa skal skyves over på arbeidsfolk, i en bevegelse som også retter seg mot kapitalismen som system.

ØKENDE KRIGSFARE

Rivaliseringa mellom supermaktene skaper politiske, økonomiske og militære konflikter over hele verden. Endringer kan skje raskt, men fortsatt vil sannsynligvis den viktigste kampen mot krigsstifterne foregå i den 3.verden, med Polen som viktig tillegg.

Det er grunn til å tru at supermaktene - med sosialimperialismen i spissen - med

god hjelp fra borgerskapet i den 2.verden, vil klare å hindre at den 2.verden vil styrke alliansen med 3.verden og støtte opp om kampene som føres der. Det er sannsynlig at rivaliseringa vil føre til at 2.verden prøver å mele sin egen kake gjennom å tilpasse seg den voksende supermakta. Kampene rundt atomvåpen-utplasseringa til NATO i -83 vil kunne påskynde denne utviklinga (samtidig som den økonomiske utviklinga også drar i denne retninga). Dette åpner for en betydelig økning av krigsfaren. Det stiller store krav til den anti-imperialistiske bevegelsen, at den møter utplasseringssaka med en rett politikk og slåss mot euro-sjåvinisme og ettergivenhetspolitikk.

VALGÅR OG DNA I OPPOSISJON

Kombinasjonen av økonomisk krise, valgår og DNA i opposisjon, legger grunnlag for at DNA kan greie å mobilisere sterkere til classesamarbeidstoga på et »Enhet mot Høyre»-grunnlag.

Dette vil overskygge de faktorene som trekker i retning av egne SV-tog (som: behova for å markere seg sjøl som *eget parti*, ekstrem partisjåvinisme og valgpropaganda fra DNA sin side). I hovedsak vil SV derfor følge linja fra -82, med å gå sammen med DNA, men sannsynligvis noen flere SV-tog enn i -82.

Uenighetene i SV på forholdet til DNA, kan imidlertid gi muligheter til å trekke SV, eller enkelte SVere, over til seg.

Når det gjelder NKP, så har de, valgår eller ikke, holdt seg til DNA på 1.mai. DNAs vekt på freds- og nedrustningssaker har gjort dette fullt akseptabelt for dem.

1.mai-bevegelsen, motstandskrafta mot det sosialdemokratiske og revisjonistiske presset som avgjort vil bli sterkt, og for mulighetene til å trekke massene med i klassekamp-toga.

Utviklinga i partiet er større årvåkenhet og oppmerksomhet mot den typen feil, enn hva den var foran 1.mai i år. Sentrale oppgaver på partiplanen legger også opp til å styrke partiet på disse områdene (Kapitalenstudiene og arbeiderklasse-innrettinga). Men sjøl om partiet styrker seg, betyr ikke det *uten videre* at vi vil klare å få større oppslutning om klassekamptoga enn i -82. Den objektive situasjonen gir DNA store muligheter for framgang, og det skal hardt arbeid til for å hindre at de ikke øker den relative oppslutninga om klassesamarbeidstoga i forhold til klassekamptoga.

MÅLSETTINGER OG POLITISK PLATTFORM

Allment kan vi formulere målsettinga for vårt 1.mai-arbeide, i den perioden vi er i, som: Reise en massebevegelse mot sosialdemokratiet fra venstre, på et konsekvent klassekamp- og anti-imperialistisk grunnlag og som peker på sosialismen som alternativ til kapitalismen. Knytte an til den politiske situasjonen vi venter vil stoppe i 1983, vil dette bety:

-Gjøre 1.mai til en kraftig manifestasjon mot krisa. Parolene på forsvaret av arbeidsplassene og mot arbeidsløsheten vil her bli sentrale, sammen med paroler mot den offentlige innstramninga.

Parolene må både være retta mot Høyre-regjeringas krisepolitikk, samtidig som de avgrensar seg fra å sette opp DNA som alternativ. Avgrensinga mot DNA betyr ikke nødvendigvis at vi ikke kan ha paroler som DNA også går inn for. Men,

parolene må ikke - direkte eller indirekte - legge opp til feks. å sette opp *regjeringsskifte som løsinga*. Vi må derimot sørge for at den framskredne delen av 1.mai-bevegelsen reiser paroler om *sosialismen som løsinga*, paroler mot kapitalismen som system. Det må være en målsetting å knytte den tradisjonelle parolen »For et sosialistisk Norge» an til den konkrete kampen mot krisa.

ANDRE TREKK VED DEN POLITISKE SITUASJONEN

Her vil vi trekke fram et par ting, som vil komme til å spille en viss rolle, i allefall enkelte steder:

Det første er *rasismen*. Mye taler for at rasismen vil øke i Norge, i takt med den voksende økonomiske krisa. Sjøl om dette også vil slå inn i deler av arbeiderklassen, må klassekamptoga ikke fire på å ta klart standpunkt mot denne utviklinga.

Det andre er bevegelsen blant *ungdommen*. Arbeidsledigheta og skoleinnskrenkningene vil sette ungdommen i sterkere bevegelse - i ulike retninger. Klassekamptoga må bidra til å styrke de progressive trekka ved denne utviklinga.

SITUASJONEN I PARTIET

Hva slags kraft vil partiet bli i kampen rundt 1.mai 1983? Hvor langt partiet klarer å komme i å utvikle en politikk for kampen mot krisa og hvor offensivt vi klarer å komme ut med vår forsvars- og fredspolitikk, vil ha stor betydning for innflytelsen til partiet. Det vil ha stor betydning for enheten i partiet i

Om enkeltparoler blir »tatt til inntekt for» DNA har også sammenheng med hvem som først utvikler paroler som får

masseoppslutning. Det understreker behovet for at vi utvikler vår »Kamp mot krisa-politikk«.

-At 1.mai skal bli prega av solidaritet med og støtte til frigjøringsbevegelsene og krav retta mot supermaktene.» Dette henger også nøye sammen med å *bekjempe passifismen og ettergivenesspolitikken.*

Paroler som vil bli sentrale for å nå disse måla må bli:

-Afghanistan- og Polen-paroler (med støtte til motstandskreftene, og som direkte er retta mot Sovjet), Palestina-parole, Latin-Amerika-parole. I ei tid hvor ting skjer raskt, kan også andre paroler bli sentrale på dette området.

-Parole som går imot utplasseringa av Pershing/Cruise og krever nedrigging av SS-20. Sjøl om det i praksis ikke vil ha særlig virkning på hva Sovjet gjør, er det *politisk viktig* at vi kobler kravet om nei til NATO-rakettene med nedrigging av SS-20. Vi kan ikke gå med på at Sovjet også skal slippe unna den politiske kritikken.

Klassekamptoga kan videre ikke avgrense atomvåpen-spørsmålet fra resten av forsvarspolitikken. De må reise paroler om styrking av den konvensjonelle forsvarsevna i Vest-Europa og Norge som alternativ til atomopprustinga. Det vil ha praktisk betydning for krigsfaren, samtidig som det er en viktig del av kampen mot passifismen og ettergivenesspolitikken.

Eks. på slike paroler kan være: »Nei til atomvåpna - styrk det konvensjonelle invasjonforsvaret«, »For et sterkt og uavhengig forsvar«.

Målsettingene på de to områdene overfor er sentrale. I tillegg kommer enkelte målsettinger, som vi også skal slåss for å nå:

- Slå slag mot den voksende rasismen.
- Kjempe for at samenes krav blir reist.
- Fremme de rette linjene i ungdoms- og

kvinnekampen.

-Styrke AKP/RV som alternativ i norsk politikk (At våre politiske standpunkter vinner fram er sjølsagt en viktig del av dette. Men, vi må heller ikke glemme at partifestene, KK-arbeidet og sympatisørarbeidet).

-Sprengte løs SVere som ikke vil være med på »Enhet mot Høyre«-galeien med Arbeiderpartiet.

4. TAKTIKKEN

Først litt om hva vi tror vil bli DNAs taktikk (Hva SV og NKP vil gjøre har vi sagt litt om foran).

Vi tror at DNA sin hovedtaktikk vil bli å prøve å få oss med i Samorgtoga, *der hvor vi betyr en utfordring for dem i fagbevegelsen og på gata.* Der hvor vi ikke representerer en slik utfordring, og der hvor lokale motsetninger mellom oss og DNA er sterke, er det rimeligst å vente at de vil prøve å »overse« oss, motsette seg at vi blir med i Samorgforhandlinger el. På grunn av valget vil DNA imidlertid stå enda hardere enn i -82 på at de skal ha taleren og sine mest sentrale paroler.

Vi vil tro at DNA vil ha ei landslinje på taktikken overfor oss. Enkelte saker fra -82 tyda på det. Men, vi må også være klar over at innflytelsesrike personer lokalt kan tillempe denne »landslinja« ganske mye.

KLASSEKAMPTOG UAVHENGIGE AV SAMORG BLIR HOVEDFORMA VÅR

Slik den politiske og taktiske situasjonen vil være, vil klassekamptog uavhengig av Samorg bli hovedforma vår også i -83 for at vi skal nå de målsettingene vi har satt opp.

Som det er behandla i -82 - oppsummeringa, pkt. 3, så må 1.mai-politikken vår ha en *sjølstendig organisatorisk plattform* å stå på for å kunne nedkjempe den sosialdemokratiske 1.mai-linja. Det er få steder hvor klassekamp-linja i *utgangspunktet* har overtaket i Samorg, derfor må vi bygge opp FFF (eller det tilsvarende klassekampalternativet). Med et reelt klassekampalternativ i ryggen vil vi kunne slåss gjennom at enkelte Samorgtog blir klassekamptog. Men det er sannsynlig at vi ikke klarer dette på så mange steder at det blir riktig å delta i så mange Samorg-tog som vi gjorde i -82.

Klassekamptog må jobbes opp med de sterke sidene som har vært kjennetegna for dem: *allsidighet og massemobilisering*. Det er viktig, uansett om det er forhandlinger på gang eller ikke, at *aktivistene* blir mobilisert så tidlig som mulig. Det er de som utgjør ryggraden i toga. I de større byene må det legges vekt på at seksjonsmobiliseringa på forskjellige felter kommer igang tidlig.

Klassekamptog må fra starten av konsolideres på at det ikke skal nøye seg med smuler for å slutte seg til Samorg el., at det er snakk om at den sosialdemokratiske 1.mai-linja må nedkjempes før vi «flytter» vårt alternativ inn i Samorg.

SAMORG-TAKTIKKEN

Vi skal slåss for at Samorg-toga blir klassekamp-tog. Dette betyr at vi også skal slåss for gode *enkeltparoler* i Samorgtoga, sjøl om sjansene for at de *helhetlig* sett blir klassekamptog i år er små. Dette er i tråd med målsettinga om å fravriste sosialdemokratiet grepet om fagbevegelsen.

Som det blir framheva i punktet foran, må arbeidet vårt i Samorg ha «base» i et

eget klassekamptog (med unntak fra noen få steder hvor klassekamplinja allerede i utgangspunktet har makta i Samorg). Videre må vi også i Samorg-jobbinga legge vekt på massemobiliseringa, jobbe gjennom klubber og foreninger, få vedtatt krav og paroler der. Vi må presse sosialdemokrater i Samorgledelsen både gjennom grunnplanet i fagbevegelsen og gjennom reelle klassekamptog-alternativ.

Vi må gå imot ideer om at vi først og fremst har «forpliktelsen» til Samorg, at det er dobbeltspill å jobbe med FFF el. før det er blitt avklaring i Samorg. Forpliktelsene våre går først og fremst til de som er samarbeidspartnerne våre, og aktivistene, i klassekamptoga. Avgjørelser om evt. å gå sammen med Samorg må tas sammen med disse. Vi må også slåss for at de får plass innfor Samorg-tog. Vi må avgrense mot fagforeningssjåvinisme og syndikalisme.

Talerspørsmålet er en sentral sak i Samorgtaktikken. Vi har oppsummert at vi legger for lite vekt på talerens betydning for karakteren til arrangementet. Taleren tolker parolegrunnlaget for toget og er den fremste «representanten» for arrangementet utad.

Vi må også ta opp talerspørsmålet *tidlig*, og knytte det til det politiske grunnlaget for toget. Det må stilles krav at taleren skal «stå for» hovedgrunnlaget til toget. Dersom DNA fremmer forslag på talere som bryter med dette, må vi ta kamp med et slikt utgangspunkt. I kampen mot slike talere må vi være så konkret som mulig og skaffe oss kjennskap til hva vedkommende har stått

og står for. På samme vis som vi utarbeider paroleforslag, må vi *forberede* forslag på talere sjøl.

Som regel går vi *ikke* med på å godta talere som står for noe annet enn hovedgrunnlaget for toget, sjøl om det gis forsikringer om at taleren skal holde seg til grunnlaget i talen sin. For det første så er det en sjølmotsigelse å ha en taler som står for noe annet enn tog-grunnlaget, for det annet så har vi etter hvert så mange klare eksempler på at sentrale DNAere setter slike avtaler til side når talen skal holdes (Mest kjente fra -82: Liv Buch i Moss og T.Berntsen i Ålesund).

ANDRE TYPER ENHETSTOG

I -82 hadde vi 8 enhetstog med SV og/eller UV/V. Bakgrunnen for slike tog er oftest at både vi og samarbeidspartnerne, hver for oss, er for svake til å lage tog aleine.

Vi går inn i slike samarbeid ved å legge åpent fram at vi bare kan delta i tog som

fremmer klassekamplinja og er konsekvent anti-imperialistiske. Samarbeidspartene må her gjensidig respektere hverandres særstandpunkter, og *reservasjonsretten* blir sentral.

I enkelte tilfeller kan det være rett med folketog for en enkelt sak som dominerer lokalmiljøet (som i Tyssedal -82). Men, *hovedregelen* er at vi ikke går inn for å snevre 1.mai-markeringene inn slik.

KOMPROMISSER

Vi har som utgangspunkt å nå flesteparten av målsettingene våre for 1.mai. I enhetsforhandlingene går vi inn med dette som siktemål, vi starter ikke forhandlinger med å gå ut med minimumskrava!

Som *minimumskrav* vil vi sette at *de to sentrale målsettingene* skal nås og at toget skal ha parole(r) mot rasismen.

Vi understreker igjen talernes betydning for om målsettingene kan sies å være nådd.

NOEN SIDER VED FORHOLDET PARTIET-RV

I tida framover mot RVs landsmøte i april vil RVs framtid bli diskutert både i partiet og i RV. Politisk Utvalg (PU) har drøfta noen sider ved forholdet mellom partiet og Rød Valgallianse, og har vedtatt følgende som vårt syn:

1.PU går inn for at det bare gjøres mindre justeringer av vedtektene for RV på RV-landsmøtet.

2.Disse mindre justeringene bør være i tråd med *hovedlinjene* i det vedtektsforslaget som flertallet i

RV-landsstyret la fram i mars. Dette betyr at PU støtter vedtekter som bygger på den nåværende RV-modellen, holder fast på AKP(m-l)s styringsrett og samtidig legger forholda til rette for et så ubyråkratisk samarbeid med uavhengige sosialister som mulig.

3.Det finnes i dag høyst ulike meninger i partiet om hvordan det parlamentariske arbeidet til partiet skal drives og organiseres. En eventuell

radikal omlegging av RV må derfor bygge på en grundigere oppsummering med erfaringene med det parlamentariske arbeidet enn det som er mulig å gjøre før RV-landsmøtet. En slik oppsummering bør være en del av forberedelsene til partiets landsmøte i 1984. Vi mener at det er partiets høyeste organ - landsmøtet - som bør ta standpunkt til en eventuell større omlegging av RV.

4. Den diskusjonen som nå foregår i partiet og RV skal oppsummeres av partiets og RVs ledende organer før RV-landsmøtet. Allerede nå vil vi markere at vi går sterkt imot forslag som åpent eller i konsekvens *vil løsrive*

RV fra AKP(m-l). Det foreligger i dag flere forslag som innebærer at RV skal bli en parlamentarisk frontorganisasjon helt løsrevet fra AKP(m-l). RV har hittil vært den forma for parlamentarisk arbeid som partiet driver i samarbeid med uavhengige sosialister. RV-formen byr på både ulemper og fordeler. Løsrivingsforslaga vil imidlertid bety ei drastisk omlegging som etter vår mening vil føre til stor skade for det parlamentariske arbeidet. Uansett kan ikke en slik eventuell omlegging skje uten at partiets høyeste organ -landsmøtet- har behandla det.

Politisk Utvalg i SK.

SK MÅ GJØRE SJØLKRIKIKK OM RV

I TF-august-82 kom det en melding om rammeavtaledebatten. I denne meldinga skisseres de forskjellige syna på RVs organisering som står i partiet. Det sies vidare at det vil bli åpna for debatt om RV i TF fram til RV-landsmøtet i -83, men at partiet vil gå mot omfattende endringer, dvs. endringer som endrer på det grunnleggende prinsippene for forholdet mellom partiet og uavhengige sosialister.

Dette er en uhyre udemokratisk måte å behandle en politisk motsigelse på. SK legger på denne måten lokk på hele diskusjonen. »Kom med synet deres - det er godt å få blåst ut av seg litt, dere må gjerne diskutere, men vedtak er i praksis fatta i SK.»

Hvorfor blir ikke motsigelsen behandla? Motsigelsen har stått i partiet så lenge RV har eksistert. AKP har aldri

stilt til valg på eget program. RV har stilt med eget program, og etter hvert med egne landsmøter. Mange steder har RV utvikla seg til å bli en front. Dette ble det åpna for ved valget i -79, som førte RV et kjempehopp framover. Da skjerpa også motsigelsen seg i partiet.

AKP i Moss og Østfold har jobba med dette spørsmålet og krevd at SK skulle trekke tilbake direktiv om partikameraters stemming i RVs landsstyre og på landsmøte i 81. Hva skjer? Vi får dispensasjon fra direktiv, og det blir lovt at diskusjonen skal komme fra SK representant.

På RV-landsmøtet i -81 ble alle vedtak om RVs organisering gjort midlertidige. Grunnen var at erfaringene ikke var oppsummert, og at spørsmålet ikke var behandla i AKP. (P.S på landsmøtet). Før valget i -81 går F.S. ut i KK. Han er

nestleder i AKP og leder i RV. Gjør som Moss, sier han. Jobb med valget nå, så skal vi diskutere organisering seinere. Avgjørelse skal vi ta på RV-landsmøtet i -83.

Dette er manipulering. Nå må SK komme ut med hvorfor dere ikke ønsker denne diskusjonen opp i full bredde, til tross for fagre løfter om demokratisk behandling. Det holder ikke å henvise til manglende plass på partiplanen så lenge denne diskusjonen i allefall har gått siden -79.

Vi krever:

1.SK må gjøre sjølkritikk på behandlinga av motsigelsen om RV i partiet.

2.SK må gjøre klart sitt syn på RV-spørsmålet, evt. hvordan motsigelsen står i SK.

3.Det må avholdes en landskonferanse om RVorganisering som gjør klart partiets syn før RV-landsmøtet i 83.

4.Diskusjon om RVs organisering skal ut til grunnorganisasjonene i i partiet før denne konferansen.

Vi deltar gjerne i diskusjonen, men ikke før dette blir en demokratisk diskusjon med påfølgende demokratiske vedtak.

Et spørsmål til slutt. Er SKs behandling av denne saken taktikk for å trøtte ut front-tilhengere og uavhengige, slik at syn C til slutt blir rådende, men at dette synet ikke står sterkt nok i grunnorganisasjonene til at SK kan få igjennom dette nå?

Moss-avd.

ET OPPLEGG FOR DEMO - KRATISK BEHANDLING

- IKKE MANIPULERING

Et lag i Moss krever en sjølkritikk av partiledelsen for hvordan motsigelsene knytta til RV er behandla i partiet. Vi er enige i at det er grunn til å gjøre en sjølkritikk fordi avklaringa i partiet har tatt lang tid og at opplegga for avklaring ikke har vært gode nok. Når dette er sagt, vil vi presisere følgende: Kritikken må først og fremst rettes mot vår behandling av denne saka i perioden 1979-81. Etter kommunevalget skjedde en relativt spontan utvikling av RV, så en innstramning kombinert med eksperiment-periode, så høsten 1980 et forsøk på å legge ut en partidiskusjon om RV i partiet som var for overfladisk og dårlig forberedt. Det bør også understrekes at denne perioden var prega av den for alle kjente partistriden,

en strid som dreide seg først og fremst om andre spørsmål og som tok nærmest all tid (neppe bare for partiledelsen). Så ble rammeavtalen vedtatt på RV-landsmøtet i april 1981. Det ble også vedtatt at en skulle gjennomføre undersøkelser av hvordan avtalen fungerte for å vurdere endringer av den på RVs neste landsmøte. Dette som svar på lagets første krav.

Til lagets *andre, tredje og fjerde* krav er vårt svar: Det snakkes om at vi legger løkk på diskusjonen, «uhyre udemokratisk», manipulering, osv. Vi mener - som allerede understreka - at det er grunnlag for kritikk. Men vi synes kameratene overdriver.

For hva er gjort med RV-spørsmålet siden 1981?

I RV-REGI:

-Undersøkelsen av RV som ble vedtatt på landsmøtet april -81 ble gjennomført i jan, febr, mars 1982. (Reiser til fem fylker, spørreskjemaundersøkelse, ol. metoder ble brukt). Undersøkelsen ble diskutert på RVs landsstyremøte i mars 1982. Her ble et nytt vedtektsforslag for RV vedtatt av et stort flertall. Det beholder RV-modellen som nå, beholder partiets styringsrett, og prøver samtidig å legge forholda så ubyråkratisk til rette som mulig for samarbeid med uavhengige. Andre forslag som gikk inn for å løsrive RV fra AKP(m-l) ble stemt ned. Forslaga ble trykt opp i RV-kontakt nr. 3 som ble sendt ut i 1100 eks. i april 82.

-RVs landsstyre behandla på nytt et liknende løsrivingsforslag fremma av Torstein Hjeltnes i oktober i år, og dette ble avvist med 12 mot 2 stemmer. Alle vedtak, inkl. brevet fra Hjellum, er trykt opp i RV-kontakt nr.6.

-I tillegg skal det gjennomføres en RV-debatt i Klassekampen fra slutten av november, og RVs landsstyre skal oppnevne en bredt sammensatt vedtektskomite i god tid før landsmøtet til RV i april.

I PARTIREGI ER FØLG-
ENDE SKJEDD:

-Høsten 1981 vedtok SK en partiplan fram til 1984, hvor for øvrig parlamentarisk arbeid og valg var av de prioriterte sakene. I denne planen blir det uttrykt - utvetydig - at en forutsatte at det ikke burde skje drastiske endringer i RV-modellen på RVs landsmøte 83. SK gikk inn for evt. mindre justeringer på landsmøtet. Dette var etter en grundig vurdering av partiets behov (bl.a. det store plassen studier, skolering o.a. måtte

få). SK vurderte det slik at en grundig oppsummering nå ville gå for sterkt på bekostning av andre, *viktigere* oppgaver i denne avgjørende fasen etter landsmøtet i 1980. Denne planen, inkl. standpunktet til behandlinga av RV i perioden, ble lagt fram i TF februar 82 - og burde være kjent for alle. Dette standpunktet burde derfor ikke komme som noen overraskelse, enn si være uttrykk for »manipulering», for noen. SK vedtok samtidig at det skulle gjennomføres en obligatorisk lagsdiskusjon om RV og valget i god tid før RV-landsmøtet.

-I april ble det sendt ut en ommfattende høring om valget og RV til DSene. Fram til og med oktober er det kommet gledelig mange og grundige svar fra DSene om hvordan de ønsker valgkampen lagt opp, inkl. hvordan RV-spørsmålet skal behandles. Det overveldende flertallet av DSer/DSAUer støtter bl.a. partiledelsens forslag om at det bare foretas mindre justeringer av RV-avtalen på RV-landsmøtet i april. Opplegget for lagsdiskusjonene nå bygger ikke minst på disse høringsresultatene. Dette er *demokratisk* behandling, og slett ikke »manipulering».

-I tråd med denne planen meldte partiledelsen i TF-august om at 1) bare mindre justeringer burde foretas på RV-landsmøtet, 2) evt. radikal nyvurdering av RV må skje i tilknytning til *partiets landsmøte* i -84. Kameratene i laget reagerer mot dette. Men dette er helt i tråd med den plan som altså er offentlig i partiet siden februar. Meldinga fikk en unødvendig bastant form, dette er det grunn til å kritisere. For det er klart at dersom det store flertallet i partiet er sterkt uenig i partiledelsens plan og linje, sier det seg sjøl at behandlingsmåten må revurderes. Men ut fra undersøkelser og kjennskap til stemninga i partiet, er vi ganske overbevist om innstillinga: Støtte til behandlingsmåten av RV-spørsmålet. -I TF-oktober er det lagt fram materiale

om valget og RV til lagsbehandling. Her ber vi laga ta standpunkt til framgangsmåten (1. justeringer på RV-LM, 2. saka behandles en grundig demokratisk debatt i partiet på partiets landsmøte i 84), og i tillegg debattere og rapportere om lagas syn på RVs framtid, ikke minst for å kunne forberede den seinere diskusjonen om dette foran partiets landsmøte. Rapport-fristen er satt til 15. mars slik at partiets og RVs ledende organer skal kunne ta hensyn til diskusjonene i partiet. Er dette bare »manipulering», bare et uttrykk for å »trøtte ut front-tilhengerne?».

Vi mener derfor - som konkret svar på *spørsmål 3* at en landskonferanse er unødvendig å avholde.

Som svar på *spørsmål 4*: Diskusjonen om RV er sendt ut til avdelingene. Vi har samtidig sagt klart i fra om hva vi mener partiet og RV er best tjent med. Skulle vi ikke gjøre det, skulle vi legge til side vårt ansvar for å lede partiet?

Som svar på *spørsmål 2*: I dette nummeret av TF står det trykt en uttalelse fra Politisk Utvalg - som støtter

1) mindre justeringer nå, 2) RV-spørsmålet behandles på parti-landsmøtet, og 3) som avgrenser seg fra forslag som betyr at RV *løsrives* av partiet. Dette er så langt en klargjøring av partiledelsens syn. Så får den videre diskusjonen foran landsmøtet til partiet avklare ytterligere standpunkter i partiets ledelse, som ellers i partiet.

Vi oppfordrer laget til å ta del i diskusjonen. Den er reell nok. Meningene om RV er mange i partiet. Dette viser at vi bør behandle spørsmålet skikkelig. Vårt forslag til behandlingsmåte mener vi er den mest forsvarlige.

Vi ønsker at denne debatten skal bli minst mulig en formalteknisk debatt om rammeavtalen, og mest mulig om hva vi vil med vårt parlamentariske areid, hva det krever politisk og taktisk i dag, og så - når disse spørsmåla er avklara, blir det lettere å ta standpunkt til *organiseringa* av det parlamentariske arbeidet.

Kameratslig hilsen
for SKAU
Finn S.

ET RV I ARMERT BETONG?

I debatten om RVs organisasjonsform ser jeg mange farer. Det viktigste er at en tror at RVs organisasjonsform er noe man kan avklare en gang for alle - og være ferdig med det. Den andre hovedfaren er illusjoner om at RV kan være ei politisk kraft uten AKP(m-l). Den tredje å undervurdere betydninga av å ha med uavhengige i RV, og si: »AKP(m-l) vær deg sjøl nok». Og den fjerde å se på de uavhengige som hellige kyr.

I.

RV er en rar skapning. I rammeavtalen/vedtektene er det forsøkt å forene to hensyn:

1) Å sikre partiets behov for å ha styring med ett av partiets hovedarbeidsområder, gjennom å gi AKP(m-l) særrettigheter først og fremst *retten til navnet og retten til å overprøve vedtak fattet av RV*.

2) Å sikre formelt at de uavhengige har

rettigheter gjennom at det *kan* opprettes grupper som bygger på individuelt medlemskap, og at det *kan* lages fylkesstyres. RV har dessuten eget landsmøte og et landsmøtevalgt landsstyre.

Disse to hensynene strider mot hverandre. Sjøl om arbeidet kan gå knirkefritt i lange perioder, så vil ei av sidene *måtte være den avgjørende*. Enten så må partiet se bort fra sine særrettigheter, eller så må de uavhengige akseptere at det finnes en instans som kan overprøve vedtak, som de har vært med på. Det er dette debatten dreier seg om.

I *praksis* har det vært slik at de uavhengige har måttet akseptere at partiet har rett til å overprøve vedtak. Dette har både historiske og politiske årsaker. Og å påstå noe annet er bare å kaste blå i øynene på de uavhengige.

Men denne modellen har - i tillegg til uklare signaler fra partiet - skapt håp, forventninger eller illusjoner om at RV skal kunne bli en egen organisasjon, løstrevet fra AKP(m-l).

KRAV OM KLARERE LINJER

Denne uklare organisasjonsforma har fått endel uavhengige og partimedlemmer til å reagere: Skal AKP(m-l) sitte der med riset bak speilet? Skal det alltid være slik? RV ivaretar ikke de uavhengige sine rettigheter. Vi må få ei avklaring!

HVA SLAGS AVKLARING?

Her må vi holde hodet klart, og stille spørsmålet: Hva *må* avklares og hva er det *mulig* å avklare?

Spørsmålet om RV skal være en rein medlemsorganisasjon uten særrettigheter for AKP(m-l) er det nødvendig og mulig å ta stilling til. Kravet om *endelig avklaring*

er dogmatisk og umulig å avgjøre en gang for alle.

II.

RV er 10 år neste år og deltar i sin 6. valgkamp. Virkelig blest om RV har det vel bare vært i de 3-4 siste åra etter »valgskredet» i 1979. Utviklinga fra boikottlinja i slutten av 60-åra og begynnelsen av 70-åra, via hånlatteren om promillepartiet i midten av 70-åra, til ei velgeroppslutning på 18-20.000 stemmer - og et bra arbeid der vi er representert, har kosta oss mye slit, arbeid, tenkning og eksperimentering. For å si det enkelt: RV har ikke på noe tidspunkt vært det det var. Utviklinga av klassekampen og vår egen utvikling har tvunget oss til å se ganske praktisk på saken, og ikke låse oss fast i at det for all framtid skal være sånn og sånn. Vi har lært av tabber og mangler i arbeidet.

Vi har ei oppslutning på under 1% av velgerne i Norge. Ikke noe å rope hurra for, men heller ikke noe å piske seg sjøl for. I europeisk sammenheng er det ganske enestående at et revolusjonært parti har begynt å måke seg vei i den sosialdemokratiske gjørma.

Det er vanskelig å spå hva framtida vil bringe, men la oss ta for oss to områder som vi har behandla mye: krigsfaren og den økonomiske krisa. Det er klart at dette kan føre til store samfunns- og politiske forandringer. Grupper kan rive seg løs fra sosialdemokratiet, invasjonstrussel kan kreve størst mulig nasjonal enhet osv. Det *er* tenkelig at RV kan ha utspilt sin historiske rolle om noen år, og at nye organisasjonsmodeller og ei annen politisk plattform for det parlamentariske arbeidet kan være riktig. Derfor er det dogmatisk å kreve endelig avklaring. Lås dere ikke, kamerater! Jeg vil ihvertfall ikke låse meg.

DEMOKRATI UNDER SOSIALISMEN-ARGUMENTET

Endel kamerater ser diskusjonen om RVs organisasjonsform som en del av diskusjonen om demokratiet under sosialismen. »Hvis vi ikke kan gi de uavhengige fulle rettigheter i RV, hvordan skal vi da kunne gi massene demokratiske rettigheter under sosialismen?», spørres det.

Dette standpunktet er å rote vel mye til. »Sosialisme»-debatten, som den kalles av et kjært teoretisk tidskrift, foregår faktisk i full åpenhet, og har gjort det ei stund nå. Dette er en viktig og komplisert debatt, som jeg ikke tror vi kan løse via omveier.

Å gjøre spørsmålet om RVs organisasjonsform til et argument i sosialisme-debatten, er ikke bare ei forflatning av *den* debatten, men ei sånn tenkning vil gjøre at en *for alltid* låser seg fast i et prinsipp om at partiets parlamentariske arbeid skal skje gjennom *medlemsorganisasjonenn Rød Valgallianse!* Noe annet ville være et brudd på »det demokratiske prinsipp!» Dette er å si nei til all taktikk.

Jeg mener at kravet om endelig avklaring er feilaktig, fordi det er umulig å binde oss opp i - *sementere* - i armert betong - ei organisasjonsform for »all framtid». Framtida vil kanskje gi oss rarere skapninger enn RV er i dag.

III.

Debatten om RVs organisasjonsform har på mange måter sitt utspring i de signalene som ble gitt etter valget i 1979. Da ble det tatt endel tiltak som dreiv RV i *r e t n i n g* - a v »medlemsorganisasjons»-modellen: medlemskort o.l. Dette ble temmelig raskt avvist som hovedlinje, og på

RV-landsmøtet i 1981 ble partiets særrettigheter *ettertrykkelig* slått fast.

Linjene for RV-organiseringa har i liten grad vært diskutert i partiets grunnorganisasjoner før nå - og partiledelsen har lagt opp linja.

Det hadde vært ønskelig med ei avklaring i partiet om RV skulle være en medlemsorganisasjon allerede i 1979, men jeg tror forholdene ikke lå til rette for det den gang. I denne perioden har vi vært prega av »partikrisa» og partiledelsen har prioritert - og riktig etter mi mening - at andre og viktigere saker skulle diskuteres. I forbindelse med rammeavtale/vedtekstdiskusjonene etter RV-landsmøtet i 1981 ble det lovet å gjennomføre en undersøkelse om hvordan vedtektene fungerer. Dette er da også gjort grundig av RV-ledelsen. Og det nye forslaget til RV-vedtekter er bedre og mindre byråkratisk, samtidig som partiets behov er ivarettatt.

Ei omlegging av RV til en ren medlemsorganisasjon er ei *drastisk* omlegging. Dette krever grundigere diskusjoner i partiet om RV - og sjøl om endel folk får tålmodigheta si satt på prøve - er det ingen vei utenom en rolig og grundig diskusjon og vedtak på AKP(m-l)s landsmøte i 1984.

Jeg oppfatter partiledelsens forslag til kjøreplan sånn at vi skal ta stilling til dette spørsmålet i 1984, men at vi før LM ikke på noen måte vil drive RV i retning av å bli en medlemsorganisasjon. Dette standpunktet er jeg helt enig i.

Jeg mener at det må være en viktig oppgave for oss å overbevise de uavhengige om at en sånn framgangsmåte er nødvendig, samtidig som vi gjør det helt klart at »medlemsorganisasjonsmodellen» bare er *ett* av alternativene.

Inntil partilandsmøtet har fattet vedtak, står de uavhengige i RV overfor følgende spørsmål:

1) Støtter jeg i hovedsak RVs politiske grunnlag?

2) Kan jeg akseptere at AKP(m-l) har særrettigheter (slik som nå), og er det mulig for meg å ha et fruktbart samarbeid med AKP(m-l) på et sånnt grunnlag?

IV.

Jeg hører til dem som mener at dette skal være hovedformen for samarbeidet for de uavhengige i noen år framover. Det vil si at partiet legger premissene, og at de uavhengige tar stilling til om de kan samarbeide med oss ut fra det. Dette vil gi klarere linjer i samarbeidet. (Dette betyr *ikke* at jeg ikke legger stor vekt på samarbeidet med de uavhengige, noe jeg tar opp på slutten.)

POLITISK KNYTTA TIL AKP(m-l)

Det foreslåtte grunnlaget for valgkampen i 1983 (Se vedtak fra Landsstyret i RV i RV-kontakt nr. 6/83), er et uttrykk for sentrale deler i AKP(m-l)s politikk. Samtidig er det mindre omfattende enn partiets program, bl.a. tar det ikke stilling til væpna revolusjon, proletariatets diktatur - eller sentrale spørsmål i den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie. Det er et program som klart skiller RV fra de andre politiske partiene, som knytter det til AKP(m-l), og som legitimerer at RV stiller opp egne lister.

På mange måter er dette et snevert grunnlag for valgkampen - i den forstand at denne linja ikke er den mest populære i arbeiderklassen. Jeg tror ikke dette programmet på det nivået klassekampen er idag, vil utløse noe stemmer til RV. Jeg tror at framgang til neste år er avhengig av like seigt og tålmodig arbeid som i tidligere år. Like fullt mener jeg at

dette er et nødvendig grunnlag. Å utvikle RV i retning av en breiere front i dag, må også bety ei demping av det politiske grunnlaget. Dette ville være å utviske skillelinjer som trengs svært i dag.

EN DEL AV PARTIETS HELHETLIGE ARBEID

For å nå sine mål jobber partiet på mange områder. Arbeidet i de parlamentariske organene er ett av hovedområdene. RVs talsmenn blir automatisk talsmenn for AKP(m-l) på det parlamentariske frontavsnittet. Og i valgkampen kaster *hele* partiet seg inn i arbeidet med RV.

Hvordan man enn snur og vender på det, så er det helt klart at det RV-arbeidet *ikke har noen egenverdi* uten som en del av partiets helhetlige arbeid. Om man ennå ser det fra partiets synsvinkel, så må RV ha som mål å styrke AKP(m-l)s innflytelse, og oppslutninga om den revolusjonære linja. - Og RV må bidra til å verve medlemmer til AKP(m-l).

RV er ikke et sært og opphøyet felt, det er et særegent felt, men også endel av hele organismen.

En medlemsorganisasjonsmodell ville føre til at partiets krefter blir kraftig bundet opp i det parlamentariske arbeidet. Det vil vanskeliggjøre disponeringene av partiets krefter, og det kan føre til at relativt små grupper, ikke bare kan dirigere hva som skal diskuteres i RV, men også i partiet.

Denne modellen vanskeliggjør også taktske omlegginger av det parlamentariske arbeidet.

V.

Det er ingen tvil om at innsatsen til mange uavhengige har vært avgjørende for

RV-arbeidet, særlig i perioder partiet har prioritert RV lavt. Mange uavhengige har vært ildsjeler i arbeidet, jobba med spesialfelter og vært med i det seige arbeidet. Politisk har det vært viktig å ha med uavhengige - få inn nye innfallsporter og være friske pust og slå mot forbeining fra partiets side.

Å undrvurdere de uavhengiges rolle, ville stille reine lister osv., det er å si: »AKP(m-l) - vær deg sjøl nok». Det er feilaktig både fordi det låser oss i synet på hva RV kan bli i framtida, og fordi det er et uttrykk for at man ikke skjønner at det parlamentariske arbeidet og valgkampen krever at vi går breitt ut for å knytte til oss folk på vårt program. Jeg er overbevist om at uavhengige, som kanskje aldri kommer til å bli medlemmer av partiet, kommer til å bli framtrepende talsmenn for den revolusjonære linja!

Uansett hvordan det parlamentariske arbeidet kommer til å se ut i åra framover, ville det være reine galskapen å ikke jobbe for å få mange uavhengige med i arbeidet.

VI.

Jeg har tatt standpunkt og sier åpent: Jeg er imot å oppheve AKP(m-l)s særrettigheter overfor RV. Og jeg vil si til de uavhengige: Kan dere være med på et slikt grunnlag. Og jeg er villig til å kjempe med de uavhengige for å få dem med på et sånnt grunnlag.

Kanskje finner endel folk ut at de ikke kan godta dette grunnlaget (lik det i hovedsak er idag). Det er sjølsagt en dårlig ting, men det kan jo ikke være meninga at partiet skal slutte å kjempe for sitt standpunkt i frykt for at folk trekker seg ut.

Det ville være å behandle de uavhengige som hellige kyr, og det er hverken partiet eller de uavhengige tjent medt.

Jahn Arne O...

Innhold

Leder: Klassekampen-arbeidet må prioriteres høyere	2.
Faglig plan	3.
Kapitalen-studiene	4.
Studieopplegg for Kapitalen	6.
1.Mai 1983	6.
Noen sider ved forholdet Partiet-RV	12.
SK må gjøre sjølkritikk om RV	13.
Et opplegg for demokratisk behandling - ikke manipulering	14.
Et RV i armert betong?	16.

GOD JUL!